

VÁŠEŇ TERAOTOVÝCH STŘEPŮ

Vladimír Křivánek

*Z hlíny vypálení.
Ohněm omyti.
Láskou omámeni.
Smrtí zabiti.*

I

Jaro jak otevřená rána
krvácí do květů.
Sakura celá obsypána
polibky úsvitu.

II

Z antických lásek zbyly mramory.
Bělavé kosti dějin.
Toužíme býti úplní.
A dokonalí.

III

Tesknota skrytá v očích tvých
je Istivou touhou kostí.
V životech našich smrtelných
jsme hosty.

IV

Vykvete růže jak vášnivý plamen
a dotýkat se bude duše tvé,
třebaže uvízl jsi v zimozrázech.
A plamen je jen obrys popele.

V

Podpírán vínem jsi jak duha,
která se zřítí z klenby nebe
a roztrhne se v kapky rosy
na stéblech trav. A v smrti zebe.

VI

Pod svatým Janem řeka plyne.
I naše lásky jsou dnes jiné.
Bolesti, vášně, hříchy, slova
ztišeně, němě nese voda.

VII

Cit vyšumí. Myšlenka tichem pleskne
jak ryba za letního šera.
Do chvění chvíle mámivé
se věčnost uzavřela.

VIII

Zas bloudíš mýty. Hrozny zrají.
Révový keř tě objímá.
A stýská se ti po šalmaji.
Prátele sedí u piva.

IX

V odlescích slunce stopeno
chvěje se víno v číších.
Pijeme barvy podzimu
a jsme tiší.

X

V půjčených slovech žijeme.
Vlastními sny se přikrýváme.
Jakási přísná souměrnost
nám údy láme.

XI

V mlčení rosteš. Výmluvný!
Vše kolem tebe navždy svádí
do nebe nebo do pekla.
Marnost tě má! Proč slovy mámit?

XII

Taková přísnost pod oblohou,
až zachvívá se listí stromů.
V úzkosti tichne šepot trávy,
když Bůh se vrací. Pustinami.

Ostřicí probodaná hlína
tě přijme kamenitou strání
a bude tvoje hříchy snímat.
Milostiplná v chudém kraji.